

lla. Tanmateix hi ha *-rr-* doble en la major part de les formes antigues, amb l'excepció de les de 981 i 1019, que tenen menys força probatòria en una època en què els escribes d'aquell temps encara no curaven d'aquesta distinció. Això coincidint amb la *-l-* simple 5 ens feu dubtar de VILLARE. Per damunt de tot tendeix a apartar-nos-en el fet que la immensa majoria dels NL en *-OI* són derivats d'una arrel basca o ibèrica; fet ja detallat en la nota monogràfica de *E.T.C.* II, 62-63; i les recerques posteriors de l'*Onomasticon* no han fet més que estendre-ho eliminant quasi totes les excepcions. ¿Seria, doncs, *Villargüé* nom derivat d'una arrel pre-romana bascoïda?

Realment hi ha una pista, ben concreta i suggestiva, per aquesta banda, en els noms bascos del 'corb' 15 Com explica el clàssic biscaí Mogel (*P. Abarka*, 127) hi ha una distinció entre *erroia* «cuervo de los altos» i *bela* «cuervo de los valles»; precisant: «*erroia* es la casta de cuervos que siempre están volando en los lugares altos y montañosos; *belea* es el que suele 20 bajar a los sitios bajos». Doncs imaginem que es fes un compost BELL-ERROI, suma i compromís dels dos sinònims, com apuntant a un lloc que participa de partides planeres i enlairades. BELLERROI bona base fonètica de *Bellarroi* > *Villarrué*. Nom paral·lel a tants 25 topònims coneguts com *Corbeta*, *Roca Corbatera*, *Vilacorba* etc., i que en efecte Villarrué s'estenia a indrets de gran vista i altura ens ho mostra el «Faru de Villarrué» del doc. més antic.

Etimologia, doncs, ben suggestiva i convincent. 30 Reconeix que algun dels arguments admeten rèplica. Resta el fet que aquí tenen *-RR-*, mentre que VILLARE té *-R-* senzilla. Però en *E.T.C.* I, 1399, he donat bastants testimonis del fet que els noms en *-ARE*, en aquesta zona apareixen sovint basconitzats en *-arre* 35 *Ginestarre*, *Escararre*, *Benestarre*, *Foscarri*, *Llastarri*, *Salisarre* i potser *Sosagarre*.

Malgrat tot, l'etim. basca BELLERROI queda molt més ben recolzada. Fem memòria que una *-l-* basca conservada sense passar a *-r-* suposa una *-LL-* etimològica, que dóna *l* catalana; i la *i* de *billarrué* s'explicaria 40 tota sola: per la influència metafònica de la *u* i per la dels mots en VILLA.

VILLARÓ

Llogaret del Solsonès, entre Olius i Navès. En l'enq. d'Olius anoto *el bīlārō* Nou i El *b.* Vell, i Caseta Alta i Caseta Baixa del *bīlārō*. L'Arxiver. de Solsona m'in- 50 forma que Sta. Maria del *Villaró* és el mateix que l'antic *Anseresa* (vol. II, 204a) (XLVI, 81.31, 81.41). Avui altres hi posen el corrent postús: *Cal Villaró* enq. de Baix Navès (XXXVIII, 183.14), Can *Villaró* enq. de Guixers (XXXVIII, 61.12). És forma que ja consta d'antic: 1683: «Antoni *Villaró* de Fraixenet» (Baraut, *Sri*

del Miracle, p. 198). Cert que hi ha estret contacte amb *Vilaró*, que és cognom arrelat en aquesta zona, no sols de l'insigne Serra *Vilaró*; Baraut o.c. troba el 1553 un *Vilaró* (p. 177) i el 1555 un honorable «Pere Vilaró della Torre» (p. 125), junt però amb un Joannes *Villaró* et Celedonius *Vilaro* en doc. de 1687 (o. c., p. 200). *Vilaró* és derivat dim. de *Vilar*, però no gens inversemblant que en aquells rodals vagin coexistir amb *Vilaró* i *Vilar* el *Villaró* en estudi, que té una *ll* inconciliable amb *Vilar*, *Vila*, *Vilaró* (no hi ha hagut mai ni una var. *villar* en català).

ETIM. És *Abellaró* deriv. dim. de *abella* 'conjunt de ruscs d'abelles'. Sovint en tals noms s'elimina la *a-* (presa per la locativa), i també *el* > *il* és canvi corrent pretònic, és clar que la paronímia amb *Vilaró* devia ajudar-hi i que va condicionar la grafia amb *V-* mal fos incorrecta. Succedani: *Ca la Villarona* (a Solsona mateix, XLVI, 80.17).

VÍLLEC

Poble de la Baixa Cerdanya o Baridà, en una vall que baixa del Cadí, a mig camí de Puigcerdà a la Seu d'Urgell.

PRON. *bīlək* (o *bīlək*), oït en el poble mateix i els circumdants, moltes vegades, des de 1931 (exc. 186); no n'hi ha d'altra ni s'ha dit mai d'altra manera (encara que sovint ho deturpin forasters i erudits, suposant-hi *-l-* simple o altra accentuació: confirmat així de nou en l'enq. de 1935 (VIII, 128 ss.).

MENC. ANT. No figura a l'Acta C.SdUrg. però sí en el seu capbreu vulgar¹ 961: «in Tollonense, in apendicio de *Bilec*» (SerraV., *Pinós* III, 82); 983: «in *Vilag*» (SerraV., III, 91); 1038: *Viliago* (MiretS., *Castellbò*, 29); 1051: *Viliacho* (id. ib.); S. XII: «Urg, Racolisa, Estol, *Uilag*, Tartera, Ribes, Fosteyà ---» (P.Pujol, *Docs. Vg. Urg.* § 5, 14.1f), (doncs, no pot ser *Vilac* de la Vall d'Aran, com cregué Aebischer (*Top.*), ni hi té res a veure en l'origen); 1255: *Vileg* (SerraV., *Pinós M.* I, 492); 3r quart S. XIII: *Vilyeg* (id. I, 99); 1301: «vallis de *Villech*» (*InclC*, s. v. *fàbrega*); 1396: «Castell de la Rocha de *Villech*» (*CoDoACA* XII, 185). Ponsich (encapçalant erròniament *Vilech*) hi afegeix 45 encara: 922, 1257: *Vilag*; 1329: *Vilacho*; 1265: *Villeg*; 1050: *Vilieg*; 1277, 1281, 1628: *Villech*.

ETIM. L'anàlisi de les formes modernes i les antigues mostra que l'accent ha estat sempre a la síl·laba inicial, ço que descarta ja de bell antuvi veure-hi un dels noms cèltics en *-ACUM* sempre accentuats en la A. La *l* teòricament pot venir de *-CL-* (o *-GL-*) o bé de *-l-*; això últim, però, exigiria una accentuació ante-proparoxítona *-llACO-*, no descartable del tot (en les tenebres pre-romanes) però ben inversemblant. Com a vocal postònica interna, totes són pos-